

2. Метафизичният прочит на Яворовата поезия

Нека си представим парадигматичната, хрестоматийна в известен смисъл, рецепция на Яворовата поезия като летва, като бариера, над която просто трябва да „прелетим“, за да получим реален достъп до предмета на своето изследване. И така, отдалечени на достатъчно разстояние от своето височинно препятствие, за да не преценим точно колко много се извишава то над ръста на нашите възможности, нетърпеливо засмаме предстартова позиция. От нея целта изглежда не само преодолима, но дори нищожна за намеренията ни. Тази цел, обозряна от предстартов ракурс, ни се струва почти изкуствено препятствие, което формално сме задължени да надхвърлим, за да осъществим своите истинни, „по-стойностни“ намерения. *Абдуктивният* метод ни е презаредил с огромен интерпретативен потенциал и от началната позиция на своя устремен пробег до целта рецептивната летва изглежда не друго, а просто хоризонтален набор интерпретативни клишета, обидни дори за насъбраната в нас, кипяща интерпретативна компетентност спрямо Яворовата поезика. И така..., изтръгваме се от ограничаващото място на предстарта с доста решителен тласък, още в началото сме увлечени от прекалено голяма скорост, движението ни е толкова устремно, че даже е непроследимо – сякаш мигновен пробег на стрела, обаче цялата тази неудържимост, стрелата да се извиси над летвата, внезапно се стопява при доближаване на целта. Преодолимата бариера се оказва оптическа измама, илюзия на сетивата ни, интерпретаторско пожелание. На практика се озоваваме стъписани, респектирани, потиснати от чувство за непреодолима вина не пред, не и срещу своята бариера, а под нея. Но тъй като сме убедени, че рано или късно ще бъдем в състояние да извършим категоричния от-скок, да „полетим“ над разни интерпретативни установки за поезията на Яворов, които сме